

NA HODNIKU PRED POROTNIM SODIŠČEM

N. A. KASATKIN

Sošolci.

Povest. Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

VI.

Ko je prišel drugega dne Josip Narobe, izmučen od uradnega dela, domov kosit, ga je sprejela Milica hladneje ko ponavadi. Njegovemu pozdravu je samo prikimala; po sobi je hodila hitro, vrata zapirala trdo, hišni ukazovala kratko in nenavadno odločno.

„Kaj pa ti je, mila moja?“ je vprašal začuden in skrben soprog.

Ona ga je pisano pogledala.

„Ali te še vprašati ne smem?“ je prosil Josip in jo prijel za roko.

Ona mu jo je iztrgala, stopila ježno k mizi in začela zajemati juho.

Josipu je bilo hudo pri srcu. Celo dopoldne se je mučil v pisarni, in glava mu je bila še polna

uradnih misli; zdaj naj si jo pa še beli s premišljevanjem, kaj da je ženi, da je tako čemerna! To je preveč napora; kdo mu pa da kaj nagrade za reševanje domačih pritožb in vlog?

„Zlata moja Milica,“ je vzdihnil Josip in sedel za mizo boječe kakor dijak, ki ima brezplačno hrano v kakšni boljši rodbini, „ali nimaš nobene prijazne besede, nobenega lepega pogleda za svojega Josipa?“

„Oh!“ je zastokala Milica in zbudila Josipu nado, da ne bo brez uspeha njegov trud.

„Povej vsaj, kaj ti teži srce!“

„Oh!“ je odgovorila Milica z višjim glasom.

Josip je stopil k njej, jo prijel zopet za roko, iskal lepih oči, ki so se obračale od njega proč, in ji pogladil rjave lase.

„Pusti me! Vso frizuro mi boš razmrščil,“ je dejala uboga ženska in si začela popravljati lase.